

От тої старший до нас. "А що,
вітанете ви, мурманки?"

- Вітаєм, пане, але не дамо
пану нісай толокні!-

"Ну, побачимо!" мурманка
таї пішов. Пятнадцять день
її цілим постояв в нас стояв,
змишув нас, немов олень.

Обіграли нас до ниточки,
зійти вє, що мож було...
Плат, три воча... Що робити?
Вренти піддалось село.

Годержав свого слова пан,
віх нас пов Кішчлами ітас!...
Хондїй перше насло іде лан,
бо на панській ласїї звис.

Зда вїта вїн темер у нас...
Очїниться яка робота-мур;
пану черма, відтак собі!
Ттак то ми нову панцину
робили в бохности годі.

З жа вїта вїн темер у нас...
їшов би бігний дєв кудисв
заробити - вїн не видаєт нас:
"Шїїй роби, не волочись!"

Шїїй роби - у него! А платить
десять центів, таї тото
Тра му вє горівкого відмить!...
Вїм нам на біду зїїшло...

От що нам адвокат мародив,-
тешний Ррєин, того, го!
заслуженний - боє би го побив!
це від сорок овчїно!... Мирон xxx

VIII Смерть убійці.

Вмирав мурманк. Ну що за диво?
Пант тисячі вїк муртє що дня,
мохїїно муртє, від смерти ждучи,
того не мам від житя.

Тей так умирав. Сцїїди
зїїчїлїся, муртє, зїїтїй -
уже дорослих - музбаняють,
ам з мїшка обїзвали старїї:

"Хіт імовігатися а полови,
 Та передумав; що вше криють?
 Одем црїх в мене на сумліню,
 Та з него нім не розуміють.

"Уромадівкий црїх се, точн примножо
 его імовісся, - ви судіть,
 і як вам каже іовіть ваша,
 вінать мя або розуміють.

"І ви, мої кохані діти,
 що імовідр слухайте, щоб знать,
 тшо хорошите ви наміать,
 чим батька своіого назвать.

"Дні-діти вліючі! Не макайтеся!
 Ось блізько сорок літ уше
 а црїх той пошу на сумліню,
 а він сумліня не пере.

"Пак дорожі мої судіть,
 а модельку нудь над цшоу врав!
 Чи бог простиь мя, ги по смеріи
 віддасть, що ты ми не віддасть?...

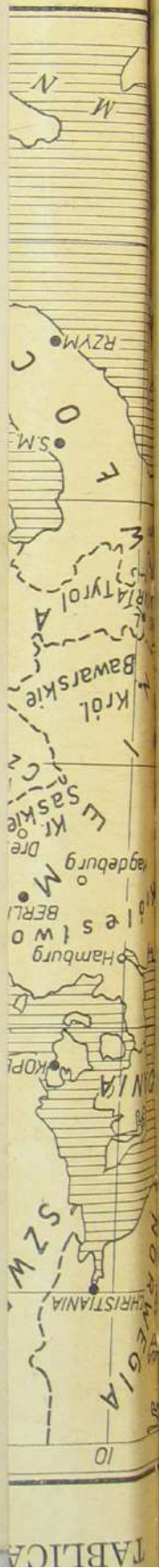
"То вшеке вліество, кажуть моде,
 бог таміко-таміко відплатить...
 и ~~шоу~~ ~~на~~ ~~богатай~~ ~~суды~~ не жало,
 но сердце в мене не дримать.

"Оне тому сорок літ без мала,
 то уше за панцини було,
 від паньскою курков дружала,
 сечало стонам вше село.

"А пак нам був мов звир той мотий,
 ми чоловіком даршо звабь;
 він ~~криють~~ ~~нашо~~ ~~в~~ ~~селе~~ ~~се~~,
 а ~~шоу~~ ~~нашо~~ ~~моти~~ ~~шав~~.

"Бувало везером з роботи
 прийдем, від тамвом стана в рад,
 виходить пак караї "винних",
 а ви вше наперед дружатъ.

"Хто винен, ваяно до шовла,
 а нам він в очі му мовать,
 а хто не імовідр, тому цшоги

як іїї вліпши двайцать п'ять.

435

"Хто на роботу замірився,
той галий в бодаки ларав;
хто з отаманом поварився,
той галий шовен рот д'ябав.

"Дівчат з села для своєї в'їхи
ви галий заставлав м'їсити,
і тишувив, як по поас в галиї
всє день ся муріли Крутити.

"Що Катував, що збиткувався,
ойдати цюпати з нас слав,
що працює намов найідався,
народ тернів вє і лобрав.

"І я тернівє пераз і тувив,
но ф мій тернець вкінци пронав:
чут мого мильу - вазну матір,
до себе нан в шокії в'їав!

"Пай шє - шєнталм ітхл мюде -
мене в рекрути хогє дати...
Я чув, що мих не шинєся,
і я рішувивя - хвилі ндати.

Сейчас на друний день пізнали
нас, шонє двайцать, на рур'її
у манськїї садї бат, захотів нан
в саду Кручених хідити.

Розтавив нас тивон, відмірив,
що кождий мав за день копати...
Мене в такїї дав за ка марок,
що ~~навідрозуміти~~ не видати.

На право мїз розшїї, шурєї,
їз жаду борівні стїна,
Край неї фрїточка маленька...
Шу, став я. холод, тишине,

Крізь мєтє сонїчко меркєє,
мєв жєтї шнурї в шєтанї...
Я став - так шкєв ванкє, шумє
в душі зробилося мїні...

Рискал з мїк вїтав. Я подумав:

437

"Того вість, мабуть це на сей
хочимий світі буду мідити?
і слово ж дружили з віей.

" Аж тільки хриць! Я обзираюсь -
передимною нан стоїть,
цїлий посерванів зо жлості,
в руці шмур зложеній держить.

" - За - крикнуць - шельмо, так ти робить!
На мене шмуром залахнуць,
і в мні мов блиско і вє мн одно!
в могов, каге вєжн звинуць,

" з руки мн вєрвав шмур, в тїй хвилі
заверн на шмо, залюпкнєць,
і шок ще нан окригати здужав,
на конар урєші підтєлєць.

" Затрїнаєсь нан - коротку хвилю...
Я в друмі куї - хото вєсь дрожав -
стаю, так коню, так працєю...
ну, дав вє, а шокїїний став.

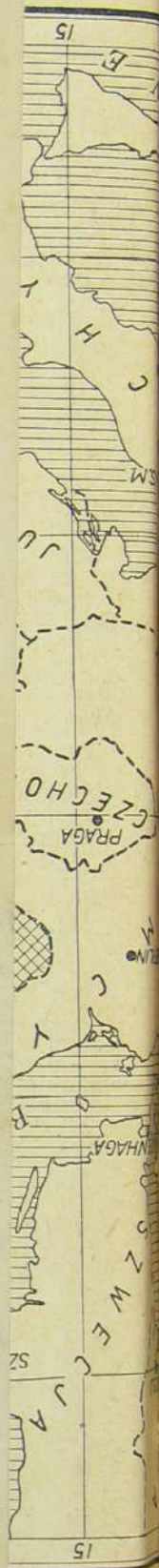
" Гладну: тїма, нема нікого,
нан вшїть... От годї ж в Крик:
" Рєчїє! Гвалту! Нан повїсїєць!
На Крик летїть тївоє, вїзник,

" летать рєчїє робїтїнїки і шурї...
Шурї тївоє стали і гладєть
мов отовїїї, не рєчїєць,
не вїдїнають, а мовїать.

" А дай шурї вїї позбїлїєсь
на вїї шокї: хто дерїє нан
накраденє - побїг хобїати,
а Країти, хто ще не накрєв.

" Почула й нанї, що ся стало -
не вїїєла нанїть, - мн самї
вїдїтали ж, вїєсїє уїїтї
і шолоїїї на столї.

" Моя ж друїєка як почула,
що нанє вїєє нема, вїїєном -
покіїє був замкнєнїї - шурїєць
і мов маїїєна в дїєїє село м.

"далі в побігла, мов би знав хто
за нею, - вилізла на під
і там проширла до ночі....
Оттак то насмо наших бід

урвалося. Ніхто за нами,
за Катом мовчки не жалив.
Мене ні про що не шитали,
і я нічого не повів." - -

Заловк старий. Стояли моде,
мов хмара давних, вітних бід
обігла їх душою цумом.

"Нумо ж, суди, осудіть!"

У влад шарах ві шризи:

"Сам бо, як бачим, та проіть,
то й мовила собіть та проіть!"
Розкішній цв'їтх проіть

лице старого. Як зірнула
заходить тихо над ділом,
так тихо, радіно, токійно
застув цв'їтьх вітним стал.

Мирон x x x

IX Посьлігна воля баби Митрихи

"А, Кушко Іванихо, вмираю!
Що дав мні ~~Що~~ щось діндять,
щоб овою хмилка ошадять
як верне з далекого краю.
Жинали тодесо на вікрай обіта,
і бітха біг нею неша,
і годі мні вше зробн шмалу мадіти
за нил! Настурає зима,
сьні білий дорогу заносить,
мні в огех меркне вше обіт,
смерть, Кушко, нахрощає, хоть що би Катіть,
душа вше з ротирн до дому ся просить!

"А, Кушко Іванихо, вас прошу:
посьлігну ми вано виліть!
Освту в тій худитні, дивіть,
нать риньвітних наперани пошу.
Се я заробляла три літа,
складаноци пріє до гроша,
то, Кушко, на покріб на мій поверніте,
як с тілом розітанесь душа.